

Δήμου. Ἐλπίζομεν δὲ ὅτι ὁ κ. Νομάρχης, εἰς ὃν ἐξεκαλέσθη ἡ ὑπόθεσις, θ' ἀποδειχθῇ ἄρκετὰ ὀλίγον νομομαθής, διὰ τὴν δικαιοσύνην τὸν Δήμαρχον σύμφωνα μὲ τὸ ρητὸν γράμμα τοῦ Νόμου.

ΧΡΟΝΙΚΑ ΓΥΘΕΙΟΥ

(ΤΟΥ ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Γύθειον, 27 Αὐγούστου.

Θάνατοι ἀπὸ διαθάσματα παπᾶδων — Λόκοι — Σπράγχο ἐν νεκροταφείῳ — Φόνος διὰ μίαν καρπούζαν ἢ δι' ἐν τσίμπημα.

Εἰς σὲ, φίλτατον «Μη Χάνεσαι» τοῦ ὁποίου αἱ πύλαι, ὡς φιλανθρώπου οἴκου, εἰς πάντας τοὺς πιστοὺς ἀνοίγονται, καὶ ἀπὸ τοῦ ἐπιού, ὡς λαμπρικοῦ ἡτύχως τὸ τῆς ἀληθείας καὶ κοινωνικῆς προόδου θεῖον ρευστὸν ἀπορρέει, τὰς ὀλίγας μου ταύτας λέξεις μετὰ Δελιγιαννικῆς ὑποκλίσεως προσφέρω.

Δὲν θὰ γράψω περὶ καταστρεπτικῆς τινος βροχῆς διότι ὁ τόπος μᾶς καίπερ ἔχων πολλοὺς πύργους καὶ τέσσαρα νησιὰ δὲν παράγει ὅμως οὔτε τὸ ἐκατομμυριοστὸν τῆς σταφίδος καὶ τῶν σύκων τὰ ὅποια εἰς μόνον Πύργος καὶ ἓνα Νησιὶ ἀλλαχοῦ παράγουσιν, οὔτε περὶ Βελενδζισμῶν, ὅχι διότι στεροῦμεθα Βελενδζῶν διότι θὰ ἐκοκκαλιάζαμεν ὅλοι τὸν χειμῶνα, ἀλλὰ διότι οὗτοι καλύπτονται ὑπὸ τοῦ ἀδιαβρόχου τῆς σμικρότητος πέπλου. Οὐχ ἦτον ὡς μηδενιστικὴν βόμβα, θὰ σοι εἰπῶ τὴν παράδοξον εἰδήσιν: «Ὁ Θεὸς στρατολογεῖ...» Ἀφ' οὗ διὰ Φελλάχων ὡς μᾶλλον φαίνεται, ἀποφασιστικῶν καὶ τῶν ἀδιαλύτων αὐτοῦ ταγμάτων συνεπλήρωσε τὰς τάξεις, καλέσας αὐτοὺς διὰ τῆς χολέρας, ὡς στρατολογικῆς ἐπιτροπῆς, ἐπιδιδούσης ἀντὶ διαταγῆς πορείας «μικρὸ κόψιμο,» καὶ διὰ διαφόρων, ἀρκούντων ἐν τῇ

τῶν ἐυλογιώντων σχολῇ τὴν ἐαυτῶν καρτερίαν ἐπιδειξάντων, τὰς τῶν βαθμιοφόρων, πρὸς οὓς τὰς φυλκαίνας, ὡς διακριτικὰ τοῦ βαθμοῦ τῶν σημεία, ἐδωρήσαντο, ἐσκέφθη καὶ περὶ τοῦ ἀγγελικοῦ αὐτοῦ ἐπιτελείου, καὶ, κατανόησας, ὀλίγον ἄργα ἴσως, τὸ πετσωματικὸν τῶν μοναχῶν φρόνημα, ἀπέσχεεν αὐτῶν, προτιμήσας νεαρά, ὡς καινούργιους ἀξιωματῶν ἀπὸ τῆς τῶν Εὐελπίδων Σχολῆς, πλάσασα, καὶ ἐν ὀλίγοις ἡμέραις μᾶς ἀρπάζει περὶ τὰ **τεσσαράκοντα παιδάκια**. Μᾶς ἐφυγὰν χωρὶς διφθερίτιδος ἢ κοκίτιδος, ἀλλὰ με ἀπλαῖς ἀπλαῖς ἀρρώστιας σαρὰντα ἀγγελαδία, μᾶς ἀπεχαίρετσαν ὅλα μὲ τὸ γλυκὸ τοῦ χαμόγελου, καὶ μαζὶ μ' αὐτὰ τὰ γέλοιά μας, τὰ παιγνίδιά μας, ἢ ἐλπίδες μας, χωρὶς νὰ μποροῦν νὰ τὰ κράτησουν οὔτε τὰ φιλήματα τῆς μάνας, οὔτε αἱ προσπάθειαι τῶν καλῶν ἀληθῶς ἱατρῶν μας καλουμένων συνήθως ἀκαίρως, μετὰ τὰ ψυχροσωτήρια δηλαδή διαθάσματα τῶν παπᾶδων, ἅτινα σπάντως ὁκοματοῦργούντα, χρησιμεύουσι συνήθως ὡς εἰσαγωγικὸς πρόλογος τοῦ στερεοτύπου δράματος, (ἢ μελοδράματος παρ' ἡμῖν ὅπου τὸ μοιρολόγι δίνει καὶ παίρνει) ἢ «Κηδεῖα», ἀπὸ τοῦ ὁποίου προχθὲς μᾶς ἐδωξεν, ὡς τὴν κυρίαν Ἀνζελ ἀπὸ τῶν αὐτολμπιών, ὅχι ἡ ἀστυνομία, ἀλλ' ἡ εὐλογία, ἥτις ἐπὶ πολὺ περὶ τὴν πόλιν μας περιφερομένη ὡς λωποδύτης περὶ κατοπτρευομένην οἰκίαν καὶ μὴ τολμῶσα νὰ εἰσέλθῃ, ἐπῆλθεν ἐπὶ τελους ὡς διαβολὸς τοῦ Φάουστ καὶ ἐνέα ἐν σμικρῷ, εἰς ἐξωκκλησίᾳ μακρὰν τῆς πόλεως ἀνθρωπίνους ὑπάρξεις ἐξώριπεν, ὅπου ἐν τρισὶν ἡμέραις, νεαρὰ καὶ εὐάρεστος γυνὴ ὑπὸ τοῦ θανάτου ἀρπάζεται. Ἀλλ' ἀφῆν, καὶ ἴσως δὲν ὤφειλον, τὸ ζήτημα τοῦτο, τὸ μὲν, ὡς κοινοτάτον πλέον ἀτυχῶς ἐν Ἑλλάδι, τὸ δὲ, διότι ἐλπίζω ὅτι ταχέως θέλει μᾶς ἀφήσει καὶ αὐτὸ χάρις εἰς τὰς ἀξιοπαίρους ἐνεργείας τῶν ἀρχῶν μας, καὶ τὰ φιλάνθρωπα τῶν κατοίκων αἰσθηματα.

Μετὰ ταῦτα, ἀφ' οὗ en passant σοὶ εἰπῶ ὅτι ἐδῶ καὶ

ποινηθεῖσα περὶ τῆς χαρᾶς, ἣν ἐπεφύλαττον αὐτῇ, ἡ βαρόνη κατεκλίσθη τῇ δεκάτῃ καὶ ἡμισείᾳ ὥρᾳ. Ἡ Σουσάνα ἐπὶ γρύπνῃ ἀναμένουσα τὴν ἐπάνοδον τοῦ πατρὸς τῆς. Παρ' αὐτῆς δὲ ἔμαθαν ὅτι ἡ Ἑρριέττη δὲν εἶχεν ἔλθει εἰς τὸ μέγαρον Βιολαίν.

Ὁ μαρκήσιος δὲν ἠθέλησε νὰ κρύψῃ τὴν ἀνησυχίαν του. Ὁ Ἰωάννης γίνετο ὠχρὸς ὡς νεκρὸς.

— Πάτερ μου, ἀνέκραξεν, ἃς ὑπάγωμεν μόνον νὰ ζητήσωμεν τὴν Ἑρριέττην.

— Πρέπει νὰ μάθωμεν διατί δὲν εἶναι ἐνταῦθα καὶ τί συνέβη, ἀπάντησεν ὁ μαρκήσιος.

Ἀφῆσας τὴν μαρκησίαν μετὰ τοῦ κ. Βιολαίν καὶ τῆς Σουσάννης, ὁ μαρκήσιος καὶ ὁ υἱὸς του ἐπέβησαν τῆς ἀμάξης καὶ διηυθύνθησαν εἰς τὴν ὁδὸν Ποντιῶ, ὅπου κατέβησαν. Τὸ ὄχημα εὗρίσκετο πάντοτε ἐν τῇ γωνίᾳ τῆς ὁδοῦ. Ὁ ἡνίοχος ἐπὶ τῆς ἑδρας του, ἀνέμενε πιστὸς εἰς τὸ δοθεὶς αὐτῷ ἐπιτάγμα. Ἀναγνωρίσας τοὺς κυρίους του κατέβη κάτω ἀπὸ τῆς ἑδρας αὐτοῦ.

— Ποῦ εἶναι, ὁ Φιρμίνος, ἠρώτησεν.

— Εἰς τὴν θέσιν του, κύριε, ἡ νεᾶνις δὲν ἐξῆλθεν ἀκόμη τῆς οἰκίας καὶ ὡς βλέπετε ἀναμένομεν πάντοτε. Ἀλλὰ δὲν ἤξεύρω καλῶς τί συμβαίνει εἰς τὸ μέρος τοῦτο πρὸ δύο ἢ τριῶν λεπτῶν ἤκουσα πυροβολισμόν.

Ὁ Ἰωάννης ἀνετίναχθη.

— Ἀ! πάτερ μου, ἀνέκραξεν, ἔντρομος, ἐφόνευσεν τὴν θυγατέρα του!

— Συγχράτησον τὸν ἑαυτὸν σου, Ἰωάννη, θάρρος, νιέ μου, θάρρος!

— Μάλιστα, ἔλθετε, ἔλθετε ταχέως.

— Ἡ ἰδοὶ εἶναι σκοτεινὴ, εἶπεν ὁ ἡνίοχος, ἀναμείνατε.

Ἀτίσπασεν ἕνα φανὸν ἐκ τοῦ ὀχήματος καὶ ἔδωκεν εἰς τὸν νεανίαν.

Ὁ πατὴρ καὶ ὁ υἱὸς εἰσῆλθον εἰς τὴν στενωπὸν πορευόμενοι ταχέως. Ἐν τῇ βάθει αὐτοῦ εὗρον τὸν Φιρμίνον, ὅστις καλλίτερον τοῦ ἡνιόχου εἶχεν ἀκούσει τὴν ἐκπυσοκρότησιν καὶ ἐρωτήθεις ἐπὶ τέλους ἀπάντησεν.

— Ἐν τῇ οἰκίᾳ ἐγένετο ὁ πυροβολισμὸς ὑπάρχει ἐν κακούρημα.

— Ἡ αὐτοκτονία, ἐπιθύρῃσεν ὁ μαρκήσιος.

— Φιρμίνε, ὑπέλαβε, λάβετε τὸν φανὸν καὶ ἀκολουθεῖτε ἡμῖν.

Καὶ οἱ τρεῖς ἀνῆλθον τὴν κλίμακα καὶ ἀνω αὐτῆς εὐρέθησαν ἀπέναντι τοῦ Λανδρῦ.

— Τί συμβαίνει λοιπὸν ἐνταῦθα; ἠρώτησεν ὁ μαρκήσιος.

— Ὁ βαρόνος ἀνετίναξε τὸ κρανίον.

Τοιοῦτον ἐπρεπε νὰ εἶναι τὸ τέλος του! Εἶθε ὁ Θεὸς νὰ μὴ φανῇ πολὺ αὐστέρως εἰς αὐτόν!

— Ἡ Ἑρριέττη, ἡ Ἑρριέττη ποῦ εἶναι; ἠρώτησεν ὁ Ἰωάννης μὲ φωνὴν περίλυπον.

οὐ λυκοὶ ἐσθώσαν κεφάλι μὴ ἀρκούμενοι εἰς τὰ τρυφερά ἀρ-
νάκια ἀλλ' ἐπιτιθέμενοι, ἔτσι καλὰ καθόμενα, καὶ κατ'
ἀνθρώπων, ὡς οἱ μῶλωπερ συμπολίτου μας τρανῶς μαρτυ-
ροῦσιν, ὅτι πρὶν νεκροταρεῖον μας μετεβλήθη εἰς χρυσορυχίον
ἀπὸ τοῦ ὁποῦ οὐχὶ ὄγκοι χρυσοὶ ἀκατέργαστοι ἀλλὰ δω-
δεκάς λιρῶν τουρκικῶν καὶ γαλλικῶν εἰκοσαφράγκων, εἰς
οἷδε ὑπὸ ποῖου κελῶς καὶ ὑπὸ τῷ μνημα ἐν τῇ τσέπῃ τῇ
ρηθέντων, ἡ πρὸς τυχεροῦ τυμβωρίχου ἐξήχθησαν· καὶ οἱ
ναῦται τοῦ ἀτμοπλοίου τῆς Πανελληνίου ἐστίασης, «Μακε-
δονία» ἐμαχαίρωσαν προχθὲς ἐν αὐτῷ τῷ ἀτμοπλοίῳ, νέαν
τινα συμπολίτην μας κατὰ μικρὰν συμπλοκὴν, τὴν ὁποίαν
«κλοπὴ καρπούζας» ἐκ μέρους ἐκείνων, ἡ «ταίμπημα ὀυ-
λας» ἐκ μέρους αὐτῶν, προσέκαλεσεν, ἀφίνω τὰ λοιπὰ διέλ-
λατε καὶ σπενδῶ νὰ κατακληθῶ, διότι μεσονυκτίου ἤδη ὄν-
τος, φοβούμεαι μὴ ξαναβῇ τὸ φάντασμα τὸ ὁποῖον ἤκουσε νὰ
μουγκρίζῃ κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν προγενεστέρας νυκτός εἰς
τὴν γειτονίᾳ μας σεβάσμιος ἱερεὺς, ὅστις ὅμως δὲν ἐκέρδισε,
πρὸς τιμὴν τῆς ἀληθείας, ἀπὸ αὐτῶ, παρὰ τρεῖς δεκάρας,
διὰ τρεῖς παρακλήσεις· διότι ἡ καταργήσις ἢ γυναῖκες δὲν
ἤξεύρω σὲ ποῖο ἡμερολόγιον τοῦ διαβολοῦ εὗρεκαν γραμμένο
ὅτι τρεῖς μόνον παρακλήσεις πρέπει νὰ γείνουν, γὰρ νὰ
«σταυρωθῇ τὸ κακόν», ἀπὸ τὸ ὁποῖον εὐχου νὰ φυλάττουν ἢ
εὐχαίς τῶν παπῶν πρὸ ἀγαπήτόν σου.

Ὅρτίκι

ΧΡΟΝΙΚΑ ΣΠΑΡΤΗΣ

(ΕΙΔΙΚΟΤ' ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Σπάρτη, 27 Αὐγούστου.

Ἐξακολούθησις τῆς Εὐλογίας — Ἡ πρὶν γήϊσις Ὁρσεῖα — Φο-
νός — Ὁ θάνατος ἐκ πείνης

Ἡ εὐλογία προχωρεῖ φονεύουσα καθ' ἐκάστην δέκα ἕως
δωδεκά!

— Ὁ ἀδελφός τῆς καὶ ἐγὼ ζητοῦμεν αὐτήν, ἀπήντησεν
ὁ Λανδρὺ, κρύπτων οὐχὶ ἐπιτηδεῖας τὴν ἀγωνίαν του.

Ὁ μαρκήσιος λαβὼν τὴν χεῖρα τοῦ υἱοῦ του καὶ σφίγγας
ἰσχυρῶς.

— Θάρρος, εἶναι καὶ αὐτὸ νὰ δοκιμασία, ἔσο ἰσχυρὸς!

Ἐπειτα ἀπευθυνόμενος εἰς τὸν Λανδρὺ, ἐξακολούθησεν:

— Ὁδήγησον ἡμᾶς εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ βαρένου.

Ἐνθ' ὁ μαρκήσιος καὶ ὁ υἱὸς του εἰσῆρχοντο διὰ τινος
θύρας εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ αὐτοκτονήσαντος, δύο εἰρηνοφύ-
λακες εἰσῆρχοντο δι' ἄλλης θύρας.

Κύριοι, εἶπεν ὁ μαρκήσιος, δύο μόνον εἰσθε;

— Δύο ἄλλοι εἰσὶ κάτω εἰς τὴν θύραν ὅπως ἐρποδίσωσι
τὴν εἰσοδόν.

— Καλῶς ἄς εὐαρεσθῇ εἰς ἐξ ὑμῶν νὰ μεταβῇ πρὸς
ἀναζήτησιν τοῦ ἀστυνόμου ἵνα ἐπιβεβαιώσῃ τὴν αὐτοκτο-
νίαν καὶ ὁ ἕτερος ἄς μείνῃ ἐνταῦθα.

— Λοιπὸν εἶνε αὐτοκτονία;

— Τοῦτο εἶνε εὐνόητον.

— Τῷ ὄντι ἡ χεῖρ αὐτοῦ κρατεῖ ἀκόμη τὸ πιστόλιον.

Εἰς τῶν πρακτικῶν ἀπῆλθεν.

Ὁ μαρκήσιος ἔμεινε πρὸς στιγμὴν σιωπηλός, ἀκίνητος,
τοῦ ὀρθοῦ, ἔχων προσηλωμένους εἰς τὸ πτώμα τοῦ ἀ-
δελφοῦ του, ἐξηπλωμένου ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. Μ' ὅλην τὴν
ἀκαταδάμαστον αὐτοῦ ἐνεργητικότητά, τὸ μαρκήσιος ἦτο
ὠχρότατος καὶ λίαν συγκεκινημένος.

Ἀπὸ δὲ γένῃ καὶ συγχρωτισμῶς κατοίκων χωρίων πρὸς
θεβλήμενων ὑπὸ τῆς νόσου μετὰ τῶν κατοίκων τῶν ὄρειων
ἐν τῇ ἐν Μίστρᾳ γενομένη τοιημέρῳ πᾶν γύρει, ἐν ᾧ χωρί-
κοι καὶ κύριοι καὶ κυριαὶ καὶ ἀμαξαὶ καὶ ἔμποροι καὶ χωρί-
καὶ καὶ γαϊδουράκια καὶ μπουζούκια καὶ κρασί καὶ νταού-
λια καὶ κουμπογιαννίταις καὶ ὅτι ἄλλο θέλετε, τότε θὰ ἔ-
χωμεν τὴν δεσποινίδα εὐλογίαν καθ' ὅλην τὴν ἐπαρχίαν
χάρις τῇ πυρετώδει τῶν ἀρροδίων δραστηριότητι.... πρὸς
ἐξάπλωσιν τῆς.

ΜΕΤΕΠΙΣΤΑΣΙΑΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΑ (1907)

Τὴν πρὸς τὴν εὐλογίαν ὅμως προσοχὴν ὅλου τοῦ κόσμου
ἀπέσπασαν πρὸς στιγμὴν δύο γεγονότα:

Τὸ ἐν εἶναι ἡ ἀφίξις τῆς πρὶν γήϊσις Ὁρσεῖας, ἣν ἡ-
μεῖς δὲν θὰ παρετρουόμεν, ἂν ἔνεκα αὐτῆς δὲν ἐκαθάρισεν
ὁ δῆμαρχος τὴν τόσῳ πρὸς τὰ βουστάσια τοῦ ἐν μακαρία
τῇ λῆξει Αὐγείου οὐσιάζουσιν πόλιν μας. Πτωχοὶ φορολα-
γόμενοι! ἡ μὴ μίᾳς βαυαρέζας ἐθεωρήθη εὐαίσθητοτέρα
ὅλων τῶν μυτῶν τῶν κατοίκων τῆς πόλεως. Διὰ γνῶσιν τοῦ
Λεωποῦλου καὶ αὐτῆς.

Τὸ ἄλλο εἶναι ὁ ρομαντικὸς φόνος ἐνός νέου ὑπὸ τὴν
σκιάν ἐνός γέρο-πλατάνου, τὴν ὥραν καθ' ἣν τὰ πουλιά ἀ-
πεχειρέτιζον τὴν ἡμέραν καὶ τὰ ἄστρα ἐχαίρετιζον τὴν νύ-
κτα. Τὰ αἶτια ἄγνωστα. Ὁ φόνος δὲν ἀνεκαλύφθη, ἔνεκα
τῆς παραδόξου συμφωνίας ὅλων τῶν κατοίκων τοῦ χωρίου
Μίστρᾳ, νὰ τὸν ἀποκρύψουν. Ὁ ἀνακριτὴς κ. Γαλκῆς καὶ
ὁ εἰσαγγελεὺς κ. Βράτμιος ἐργάζονται δραστηρίως.

Καὶ μία ἐξαίρεσις. Τὸ ταχυδρομεῖόν μας τακτικώτατον.
Συγχαρητήρια πρέπει εἰς τὸν ἡλεκτρικὴν δραστηριότητος
καὶ αὐστηρὰς τιμιότητος διευθυντὴν Ἀθανασόπουλον καὶ
εἰς τὸν γραμματοκομιστὴν Καϊσάριον, τὸ πάντοτε γελῶν
γεροντάκι, τὸν θερμὸν τοῦ «Μὴ Χάνεσιν» λάτρην, τὸν δὲ

Ἐλεγε καθ' ἑαυτόν, ὅτι ἂν ἦτο ἡμεῖς οἱ πρὸς τὸν

— Ὁ θάνατός σου εἶναι ἡ σωτηρία ἐκείνων οἵτινες ἐπι-
ζῶσιν Ἰδοῦ ποῦ σ' ἔφεραν ἡ ἀργία, ἡ ὑποκρισία, ἡ πλεονε-
ξία, ἡ πρὸς τὰς ἡδονὰς κλίσις, τὰ ἐλαττώματά σου.

Ἐνόησας ὅτι δὲν ἠδύνασο πλέον νὰ ζήσῃς καὶ ἔσχες τὸ θάρ-
ρος νὰ φονεύσῃς σεαυτὸν. Εἶθε ὁ ἀξιοθρήνητος βίος σου καὶ
τὸ φοικαλέον τέλος σου νὰ χρησιμεύσωσι ὡς παραδείγμα!

Πήγαινε, γαῖαν ἔχεις ἐλαφρὰν λησμονῶ καὶ σοὶ συγχωρῶ!

Ὁ μαρκήσιος στράφεις εἶδε τὸν Ραοῦλ εἰσερχόμενον.

— Ἀ! κύριε, κύριε! εἶπεν ὁ νεανίας οἰμῶζον.

— Ραοῦλ, εἶπεν ὁ μαρκήσιος σοβαρῶς ἰδοῦ τὸ παρελθόν.

Ἐν πτώμα! τὸ μέλλον εἰσθε ὑμεῖς, εἰς ἀνὴρ!

Κατόπιν δεικνύων τὸν οὐρανὸν προσέθεσεν.

— Ὁ Θεὸς εἶναι κύριος πάντων!

Ἐπειτα νεύσας τῷ υἱῷ του καὶ τῷ Ραοῦλ ἐξῆλθε τοῦ δω-
ματίου μετ' αὐτῶν.

— Τώρα, ὑπέλαβεν ὁ μαρκήσιος ἀπευθυνόμενος τῷ Ρα-
οῦλ, ἄς σκεφθῶμεν περὶ τῆς ἀδελφῆς ὑμῶν.

— Οἱμοὶ! ἡ Ἐρριέττη ἐγενεὶν ἄφαντος!

— Ἡξεύρω.

— Μάτην ἐζήτησα καὶ ἐφώνησα εἰς ὅλην τὴν οἰκίαν,
εἰς πάντα τὰ δωμάτια εἰσηλθόν.

— Εἰσθε πεπεισμένοι ὅτι δὲν εἶναι πλέον ἐδῶ;

— Οἱμοὶ εὐρίσκομαι εἰς τρομερὰν ἀνησυχίαν. ὦ! δυ-
στυχῆς ἀδελφὴ μου!